

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra, v právní věci žalobkyně: **A. F.**, zastoupené JUDr. Jiřím Horákem, advokátem se sídlem Sokolovská 394/17, Praha 8, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Brně**, Moravské nám. 1, Brno, 602 00, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) Mgr. J. H.**, **2) M. G.**, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2008, čj. 30 Ca 249/2007 - 46,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci žalobkyně, advokátu JUDr. Jiřímu Horákovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 2880 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Zlínský kraj, katastrální pracoviště Zlín, ze dne 18. 5. 2007, sp. zn. OR-74/2007-705/4, jímž nebylo vyhověno jejímu nesouhlasu s neopravením chyby v katastrálním operátu. Chybu spatřovala žalobkyně v tom, že katastrální úřad zapsal k nemovitostem v jejím vlastnictví, konkrétně tedy do listů vlastnictví č. 6317 k. ú. Zlín a č. 99 k. ú. Bítov, poznámky o nařízení exekuce na základě usnesení Okresního soudu ve Zlíně ze dne 28. 5. 2004, čj. 13 Nc-394/2004 - 6 a exekučního příkazu soudního exekutora ze dne 9. 7. 2004, čj. Ex 1465/04-8, a to i přesto, že obě tyto listiny znějí na jméno „A. Fl.“ namísto správného „A. F.“.

Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který rozsudkem ze dne 26. 11. 2008, čj. 30 Ca 249/2007 - 46, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění krajský soud uvedl, že jak v usnesení o nařízení exekuce, tak v exekučním příkazu k prodeji nemovitosti, byla jako povinná osoba označena A.

Fl., přičemž však poznámka byla vyznačena na listu vlastnictví vedeném pro A. F. V posuzovaném případě tak lze za zřejmý omyl považovat skutečnost, že poznámkou podle § 9 zákona č. 265/1992 Sb. (dále jen „zákon o zápisech práv k nemovitostem“), bylo zapsáno nařízení exekuce osobě, jejíž rodné číslo se sice shodovalo s rodným číslem uvedeným na příslušném listu vlastnictví, ale jejíž příjmení bylo odlišné. V důsledku takové chyby byl zápis provedený do katastru v rozporu s obsahem obou listin. Bylo tedy na místě vrátit listiny příslušnému orgánu k opravě, aby se případně shodovalo rodné číslo a osoba, které rodné číslo přísluší a nikoliv přímo zapsat poznámku na list vlastnictví osoby, jejíž příjmení se neshodovalo s příjmením uvedeným jak v usnesení Okresního soudu ve Zlíně, tak v exekučním příkazu k prodeji nemovitostí.

Žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností, v níž uplatnil námitky odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Podle stěžovatele se krajský soud výše uvedeným nastíněním správního postupu vrátil do procesu zápisu poznámek ukončeného v roce 2004, ale nezmiňuje se o tom, že by právě chyba v psaní měla za následek nezpůsobilost listin k vykonání zápisů předmětných poznámek, přičemž pouze v takových případech je nezbytné vrátit listiny jejich vyhotovitelům. Podle jeho názoru totiž z § 9 odst. 2 zákona o zápisech práv k nemovitostem vyplývá, že při zápisu poznámky je věcí správního uvážení příslušného pracovníka, aby se s ohledem na charakter chyby i typ listiny rozhodl, zda zápis provede či listinu vrátí k opravě. Stěžovatel se domnívá, že v daném případě chyba v psaní neměla za následek nezpůsobilost listiny k zápisu. Před zápisem poznámek o exekuci si totiž musel příslušný pracovník vyhodnotit, zda osoba označená v usnesení soudu o nařízení exekuce a v exekučním příkazu jako A. Fl. je totožná s osobou A. F., jejíž nemovitosti jsou zapsány na listech vlastnictví. Pro identifikaci této osoby mu nesloužilo pouze příjmení s překlepem, ale především rodné číslo, křestní jméno i bydliště, jimiž byla tato povinná vlastnice nezaměnitelným způsobem specifikována a které se shodovaly s údaji v katastru a centrálním registru obyvatel. Stěžovatel dále poukazuje na to, že se ve svém rozhodnutí zabýval především otázkou, zda příslušný pracovník nezapsal poznámky o exekuci v důsledku zřejmého omylu a k postupu katastrálního úřadu při zápisu poznámky se v odůvodnění svého rozhodnutí vrátil pouze v souvislosti s řešením námitek žalobkyně, když konstatoval, že k pochybení při zápisu nevrácením listiny s překlepem dojít nemohlo, jestliže se příslušný pracovník řídil § 8 ve spojení s § 9 odst. 2 zákona o zápisech práv k nemovitostem přiměřeně, což mu zákon umožňoval.

Stěžovatel obhajuje svůj právní názor uvedený ve svém rozhodnutí, že řízení o opravě chyby neslouží jako opravný prostředek proti již provedeným zápisům v katastru, s poukazem na judikaturu Krajského soudu v Brně, a je toho názoru, že pokud by řízením o opravě chyby měl být již provedený zápis do katastru přezkoumáván i z jiných aspektů, než je jeho nesprávnost z důvodů zřejmého omylu, musela by takováto kompetence být dána přímo zákonem.

Podle názoru stěžovatele pouhý překlep v příjmení povinné v předložených listinách oproti údajům zapsaným v katastru, jestliže všechny ostatní údaje identifikující tuto osobu byly shodné s údaji v katastru, lze stěží označit za rozpor s obsahem listin, ale už vůbec ne za zřejmý omyl při zápisu ve smyslu § 8 zákona č. 344/1992 Sb. (dále jen „katastrální zákon“).

Stěžovatel tedy odmítá právní názor soudu, že k zápisu poznámek o exekuci došlo v důsledku zřejmého omylu při vedení katastru, protože povinná vlastnice A. F. byla až na překlep v příjmení zcela nezaměnitelným způsobem identifikována všemi údaji shodnými s údaji

v katastru. S ohledem na charakter vady nelze proto v daném případě považovat nevrácení listin ve smyslu § 9 odst. 2 ve spojení s § 8 odst. 2 zákona o zápisech práv k nemovitostem za chybný postup katastrálního úřadu při zápisu, jelikož takový postup byl ve vztahu k celé věci přiměřený a zákonem umožněný.

Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se zcela ztotožňuje s rozhodnutím krajského soudu, neboť zápis předmětné exekuce byl proveden v rozporu s obsahem listin a katastrální úřad tedy měl vrátit předmětné listiny orgánům, jež je vyhotovily. Proto navrhla, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud vyšel při svém rozhodnutí z ustanovení § 8, 9 a § 14 odst. 3 zákona o zápisech práv k nemovitostem a § 8 odst. 1 a 2 Katastrálního zákona.

K námitce ohledně způsobilosti předmětných listin k zápisu: stěžovatel se domnívá, že při zápisu poznámky je věcí příslušného pracovníka, aby se s ohledem na charakter listiny rozhodl, zda zápis provede či listinu vrátí k opravě, jelikož postupuje podle § 8 odst. 2 zákona o zápisech práv k nemovitostem pouze přiměřeně. Stěžovatel zastává názor, že v daném případě chyba v psaní neměla za následek nezpůsobilost listiny k zápisu, neboť pracovník katastrálního úřadu dospěl po porovnání údajů z centrální evidence obyvatel a katastru nemovitostí k závěru, že A. Fl. je totožná s A. F., jejíž nemovitosti jsou zapsány na již uvedených listech vlastnictví.

Nejvyšší správní soud předně nemůže souhlasit s tvrzením stěžovatele, že krajský soud v odůvodnění nezmínil, že by právě tato chyba v psaní (překlep v příjmení) měla za následek nezpůsobilost listin k vykonání zápisů předmětných poznámek. Z rozsudku je zřejmý názor krajského soudu, že listina s chybami, které zákon za chyby výslovně označuje, činí listinu nezpůsobilou k zápisu a nebylo jí možné použít jako podklad pro provedení správního uvážení a následně zápisu. Toto plyne ze samé podstaty věci a nazírání stěžovatele na tuto problematiku je chybné. Zákon v § 8 zákona o zápisech práv k nemovitostem ukládá orgánu provádějícímu zápisy do katastru nemovitostí, aby provedl kontrolu předložených listin z hlediska chyb v psaní či počtech či jiných zřejmých nesprávnostech a v případě, že se tyto v listině vyskytují, aby je za účelem opravy vrátil tomu, kdo je vydal. Zákon nedává prostor pro správní uvážení v případě těchto výslovně specifikovaných chyb, a to ani v případě zápisu poznámky, při němž se toto ustanovení použije pouze přiměřeně. Použití „přiměřeně“ sice skýtá jistý prostor, ne však pro benevolenci při posouzení chyby v psaní, nýbrž je důvodem pro odchylku, ale až v případě, že by nebylo lze podle § 8 zákona o zápisech postupovat v případě zápisu poznámky. Není žádný relevantní důvod, proč by v případě zápisu poznámky mělo být postupováno a vykládáno jinak než při záznamu.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že zapsání nařízení exekuce je i přes charakter poznámky, jež má pouze evidenční účinky (§ 14 odst. 3 zákona o zápisech práv k nemovitostem) značným zásahem do sféry jednotlivce a je proto nezbytné, aby listiny, na základě nichž

je exekuce zapisována, byly bez chyb a katastrální úřady jsou na základě § 8 zákona o zápisech práv k nemovitostem oprávněny a povinny trvat na opravě zjevných chyb, čímž se zároveň předchází sporům tohoto typu.

Námítce stěžovatele ohledně toho, že pouhý překlep v příjmení povinné vlastnice v předložených listinách proti údajům zapsaným v katastru nelze označit za zřejmý omyl při zápisu ve smyslu § 8 katastrálního zákona, nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit, a to ani tehdy, jestliže všechny ostatní údaje identifikující tuto osobu byly shodné s údaji v katastru.

Podle § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona katastrální úřad na návrh nebo i bez návrhu opraví „chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastrů“. K definici slovního spojení „zřejmý omyl“ se obsáhle vyjádřil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 17. 1. 2008, čj. 1 As 40/2007 - 103, dostupném na www.nssoud.cz, kde konstatoval následující: „Vyčerpávající definice slovního spojení „zřejmý omyl“ dosud v judikatuře ani v odborné literatuře provedena nebyla, ostatně taková definice by byla velmi obtížná. Neurčitý pojem zřejmý omyl je tudíž potřeba vykládat vždy v souvislosti s konkrétním případem. Obecně sem lze zařadit jak omyl týkající se skutkových okolností (error facti – zejména případy chyb v psaní a počítání, jako zápis jiných údajů, zápis údajů neobsažených v podkladové listině či např. i opomenutí zapsat údaj v podkladové listině obsažený) tak omyl právní (error iuris – např. zápis právního vztahu, který právní řád nezná, či zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem). Tento omyl bude přitom pravidelně způsoben činností pracovníka katastru. Omyl je totiž charakteristický vždy tím, že je v něm obsažen lidský činitel.“ (podtržení doplněno; souladně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, čj. 1 As 46/2008 - 134, www.nssoud.cz).

Z uvedeného plyne, že podle dosavadní judikatury je „zřejmý omyl“ způsoben činností pracovníka katastru, a že jedním z případů, kdy se jedná o zřejmý právní omyl, je zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem. Podle § 1 odst. 3 zákona o zápisech práv k nemovitostem se zápisem rozumí vklad, záznam, poznámka nebo jejich výmaz. Lze tedy uzavřít, že zápis poznámky na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem, představuje zřejmý právní omyl ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona. V projednávaném případě byla vada poznámek způsobena mylným jednáním pracovníka katastru, který poté, co zjistil v předložených listinách chybu v psaní spočívající ve špatně uvedeném příjmení, zapsal poznámku, aniž by listiny nejprve vrátil příslušným orgánům k opravě.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně má pak proti neúspěšnému účastníku právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložila. Žalobkyni takové náklady vznikly v podobě nákladů na právní zastoupení advokátem, a to 1x 2100 Kč za jeden úkon právní služby (písemné podání soudu – vyjádření ke kasační stížnosti) a dále 1x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 1, 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 2400 Kč. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, proto podle § 57 odst. 2 s. ř. s. se jeho odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, a to 20 % z částky 2400 Kč, tj. 480 Kč. Celková výše náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti tedy činí 2880 Kč. Náhradu hotových výdajů za převzetí věci, o něž advokát žádal, Nejvyšší správní soud nepřiznal, neboť tuto odměnu připsal advokátovi

již krajský soud. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost, s jejímž plněním by jim vznikly náklady a tedy i právo na jejich náhradu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. dubna 2010

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu

O P R A V N Ě U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Michalem Mazancem v právní věci žalobkyně: **A. F.**, zastoupené JUDr. Jirím Horákem, advokátem se sídlem Sokolovská 394/17, Praha 8, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Brně**, Moravské nám. 1, Brno, 602 00, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) Mgr. J. H., 2) M. G.**, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2008, čj. 30 Ca 249/2007 - 46,

t a k t o :

Výrok III. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2010, čj. 8 As 12/2009 - 83, se opravuje tak, že se slova „Zástupci žalobkyně, advokátu JUDr. Jirímu Horákovi, se přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 2880 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 od právní moci tohoto rozhodnutí“ nahrazují slovy **„Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 2880 Kč na účet advokáta JUDr. Jirího Horáka, a to do 3 dnů od právní moci opraveného usnesení“**.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 26. 4. 2010, čj. 8 As 12/2009 - 83, Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2008, čj. 30 Ca 249/2007 - 46.

Podle § 54 odst. 4 s. ř. s. předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká - li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení.

V písemném vyhotovení rozsudku došlo ke zjevné nesprávnosti, spočívající v tom, že Nejvyšší správní soud sice správně vyčíslil náhradu nákladů řízení, nesprávně však ve výroku uvedl, že bude tato částka vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu. V odůvodnění rozsudku je však jasně uvedeno, že náhradu nákladů je povinen zaplatit žalovaný jako strana, která neměla ve věci úspěch.

K zjevné nesprávnosti došlo tím, že byl výrok o náhradě nákladů u advokáta zastupujícího žalobkyni na základě plné moci zaměněn za výrok o náhradě nákladů u zástupce ustanoveného.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. července 2010

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu